

Per 1015/1999

10022627, 1

COBISS

GORJSKI KNJIŽNICI

SVETOGORSKA KRALJICA

PRIJATELJEV SVETE GORE

Leto V.
april 1999
Št. 1

IZ VSEBINE

<i>Uvodnik: Pred nami pojde v Galilejo</i>	4
<i>Sporočilo Svetogorske Kraljice</i>	6
<i>Poročila</i>	
Srečanje ministrantov na Sveti Gori	7
<i>Naše korenine</i>	
Anton Rutar	8
<i>Verba volant, scripta manent</i>	
Oda Severnici	10
Prvič na Sveti Gori	10
Kruh	12
Sveta mama	12
<i>Iz svetogorske zgodovine</i>	
Papež sv. Pij V. piše o Sveti Gori	13
<i>Prošnje, zabvale, darovi</i>	16
<i>Sporočila</i>	
Redne maše na Sveti Gori	18
Naš natečaj	18

Svetogorska Kraljica

Glasilo prijateljev Svete Gore, izhaja priložnostno
Izdaja: Frančiškanski samostan Sveta Gora
5250 Solkan, 065/22-074, zanj p. Pashal Gorjup
Urednik: Jernej Kurinčič
Oblikovanje: Pavel Medvešček
Tisk: Studio graph

Izhaja v 5000 izvodih.
Rokopisov in slik ne vračamo.
Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-174/95 šteje Svetogorska Kraljica med proizvode, za katere se plačuje 5% davka od prometa proizvodov.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Slika na naslovnici je barvno okno v baziliki na Sveti Gori.
S koledarjem založbe Salve za leto 1990

22.627/1999

Pred nami pojde v Galilejo

Boroslaw Linke: molitev umorjenega

Dragi prijatelji!

Nova številka Svetogorske Kraljice prihaja k Vam v dneh, ko je naš Gospod Jezus Kristus za nas trpel in umrl na križu. Njegovo dejanje odrešenja se je zgodilo na najbolj nizek način, dopustil je, da so ga obsodili kot hudodelca. In s tem je vsem majhnim, ponižanim, trpečim dal novo upanje – kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen. Celemu svetu je pokazal novo pot, pot iz začaranega kroga nujnosti, zagledanosti vase in v svoje imetje, pot od malikov k pravemu Bogu. Ne le pokazal pot, *postal* nam je Pot, kot Resnica, ki jo iščemo, in življenje, ki ga imamo. V svoji velikonočni daritvi je duhovnik, oltar in jagnje obenem; je naša Pot, kaže nam pot in je pred nami vsemi, pred vso svojo Sveto Cerkvijo, prvi na Poti – kot Varuh in Vodnik. Z nami je na poti v Obljubljeno deželo, kot Mojzes nam daje sredi puščave vodo iz skale, daje nam svojega Svetega Duha. S krstom smo bili kot Abraham poklicani iz Babilona, mesta zmede, v novo življenje, v življenje po Luči. Da, Gospod pojde pred nami v Galilejo in mi z njim kot njegove ovce in njegovo skrivnostno Telo. Vsak naj vzame svoj križ in hodi za Njim, saj

je njegov jarem prijeten in breme lahko.

Naj Vam tudi velikonočna številka Svetogorske Kraljice podari del te Skrivnosti. O njej govori *Sporočilo Svetogorske Kraljice*, pa tudi nekateri sestavki v literarni rubriki *Verba volant, scripta manent*. Toplo Vam priporočam tudi predstavitev velikega

primorskega duhovnika Antona Rutarja, s starimi svetogorskimi listinami pa vas spet seznanja br. Pavel v rubriki *Iz svetogorske zgodovine*. Seveda ne manjkajo tudi Vaše prošnje in zahvale, na koncu pa je še nekaj sporočil.

Urednik

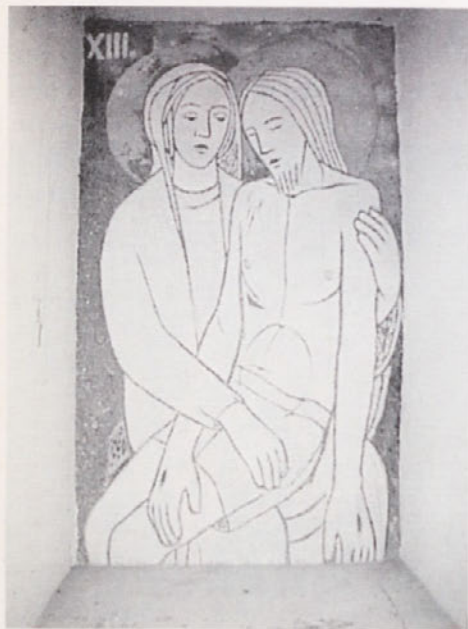
Velikonočna čestitka

Jezus Kristus, ki se je za nas daroval na križu,
naj Vam vsem prinese svoj s krvjo zadobljeni mir,
vam olajša vsakdanje breme
in vas skrbno vodi po svoji poti.

Po priprošnji blažene device Marije, ki je svojega Sina zvesto spremljala na križevem potu in bila ena prvih prič njegovega vstajenja, in našega blaženega očeta Frančiška, ki je smel nositi njegove presvete Rane, naj bo nad Vami odrešenje in blagoslov te Velike noči in naj nad Vami ostane.

Svetogorski frančiškani

SPOROČILO SVETOGORSKE KRALJICE

Lojze Čemažar: XIII. postaja križevega pota,
MIRENSKI GRAD

Starodavno poročilo pripoveduje, da je v dneh Jezusovega trpljenja Marijo gnala neznana sila na kraj, kjer je trpel njen Sin. Ko ga je zagledala vsega izmučenega, bi se zgrudila na zemljo, če je ne bi podprle dobre žene v njeni bližini. Trpela je, čeprav se udarci niso dotaknili njenega telesa. Gledala je, kako iznakaženo je bilo Meso njenega mesa, kako je tekla Kri njene krvi. Njeno srce je bilo zlomljeno, strto. Marijine solze tečejo na tla, kot bi se hotele pomešati z Jezusovo krvjo. Kakor kri,

tako tudi solze pijejo življenje. Ko premišljujemo o Jezusovem trpljenju, se moramo ozreti tudi vase; za nas trpi, za naše grehe gre v strašno smrt. S tem svojim dejanjem Jezus kliče spravo nad nas, prinaša nam odrešenje.

Vzemimo v roke življenjepise svetnikov in začudeni bomo, kako iznajdljivi so bili v svoji hoji za Kristusom. Na tej poti so se žrtvovali, da Jezusova kri ne bi bila za nikogar zaman prelita.

Izziv so nam, da se spreobrnemo, da vsak dan s svojim križem na rami znamo slediti Kristusu.

Marija s Svete Gore je naša mati. Darujmo ji svoje trpljenje, prosimo jo, da ga očisti in daruje Jezusu. Obenem pa jo prosimo za duhovno in moralno prenovo slovenskega naroda.

p. Pashal Gorjup

SVETOGORSKA
KRALJICA

Srečanje ministrantov na Sveti Gori

Dne 12. 12. 1998 je bilo na Sveti Gori bolj živahno kot navadno. Za to so poskrbeli ministrantje novogoriške dekanije, ki so do zadnjega kotička napolnili kapelo Marijinega prikazanja. Na to so se dobro pripravili, saj k Mariji niso prišli praznih rok. S seboj so prinesli z dobrimi deli izpolnjene koledarčke in

jih položili v dar njej, ki se ni bala reči *Zgodi se*, ampak je s svojo popolno predanostjo Bogu rodila Sina in tako pomagala pri odrešitvi sveta. K posnemanju Device Marije jih je v svojem nagovoru vzpodbudil p. Pashal in jih s tremi življenjskimi zgodbami še utrdil v iskanju zgleда pri Mariji. Seveda pa ministranti niso ves čas samo poslušali, temveč tudi dejavno sodelovali z molitvijo in pesmijo, potem pa še v predstavitvi vseh ministrantskih skupin. Pri tem so jim pomagali njihovi župniki in duhovni vzgojitelji. Vzpodbudno in pohvalno je, da se je vsaka skupina znala predstaviti na svoj način. Zato

moramo podpirati njihovo ustvarjalnost, da jim srce ne upade.

Po končani predstavitvi smo se pred svetogorsko podobo posvetili Marijinemu brezmadežnemu srcu z željo, naj nas varuje zablod in naj nam pomaga, da bi svojo ministrantsko službo živeli tudi zunaj cerkve.

Drugi del srečanja je minil v veselem klepetu in pikniškem vzdušju ob topli hrani.

Upamo, da je to srečanje pripomoglo k povezovanju mladih ministrantov, sklepanju novih stikov in spoznavanju drugačnih, pa vendar istih mašnih strežnikov.

Marija, usmerjaj in vodi naše delo k svojemu Sinu Jezusu, saj bi bilo brez Njega vsako srečanje prazno, vsako prijateljstvo zvođenelo in vsako veselje kot sonce brez svetlobe.

br. Luka

Fotografiji: J. Kurinčič

Anton Rutar

Sveta gora je najznamenitejša božja pot na Goriškem. Vseskozi je bila tesno povezana z mestom, ki je dalo ime pokrajini oz. deželi Goriški - z Gorico. Med mestom in Sveto Goro je stalno potekala izmenjava dobrin: Gora je dajala dolini duhovno hrano, dolina Gori pa telesno. V tej skrivnostni izmenjavi je imela velik pomen tudi Svetogorska Kraljica, ki ji je bilo dano izhajati tudi tedaj, ko je bila v dolini prepovedana domala vsaka sloveska tiskana beseda - v času fašizma. Ta je poskušal narediti "to deželo" italijansko. Da mu to ni uspelo, se moramo zahvaliti predvsem velikim možem in ženam, ki so med našimi ljudmi ohranjali slovenstvo. Na Primorskem so to bili bolj kot kjerkoli drugje na Slovenskem tudi duhovniki. Eden takih je bil tudi msgr. Anton Rutar, ki je največ svojega življenja preživel v mestu pod Sveto Goro.

Anton Rutar je bil rojen 29. maja 1886 v tistem delu Goriške, ki ga je Gregorčič imenoval *planinski raj*: v Drežnici, majhni hribovski vasi pod Krnom. Tu je župnikoval Jožef Kalin, izredno delaven, strog in izobražen duhovnik, ki se mu ima Drežnica zahvaliti za velik duhovno-kulturni napredek. Le-ta je poslal mladega

Antona v šole v Gorico. V goriški gimnaziji in bogoslovju je nabiral znanje, modrost pa pri domačem župniku, pri katerem je preživel domala vse počitnice, pa tudi pri Kalinovih prijateljih, npr. pri Joži Abramcu, s katerim so goriški študentje pogosto zahajali v hribe. V duhovnika je bil posvečen leta 1910, nato je bil dve leti kaplan v Tolminu, potem pa eno leto kurat na Bukovem. Leta 1914, tik pred prvo svetovno vojno, ga je nadškof F. B. Sedej poklical v Gorico, kjer je v goriškem semenišču, ki je združevalo bogoslovce štirih narodnosti (Slovence, Hrvate, Furlane, Italijane) in štirih škofij (goriške, tržaško-koprske, poreško-puljske in krške) postal ekonom, knjižničar in profesor pastoralke. Kmalu po njegovem imenovanju je postala Goriška bojišče; še posebej je bila na udaru Gorica. Ko so nanjo začele poleti l. 1915 padati italijanske granate, se je semenišče preselilo v zaledje, na Kranjsko, največ v cistercijanski samostan v Stično. Lahko si predstavljamo, koliko dela je imel s preselitvijo mladi ekonom. Zelo pomembno je, da je s semeniščem vred preselil tudi izredno bogato semeniško knjižnico in jo tako rešil, da ni zgorela v plamenih soške fronte.

NAŠE KORENINE

Po vrnitvi iz begunstva je nadaljeval delo pri vzgoji mladih bogoslovcev v duhu medsebojnega razumevanja in narodnostne strpnosti. Kakih tristo duhovnikov je šlo skozi njegovo "šolo". Kot zaveden Slovenec je postal žrtev fašističnega nasilja, ki je v okviru Cerkve dobilo proste roke po l. 1931, ko je pod prisilo odstopil goriški nadškof F. B. Sedej in je nadškofijo upravljal administrator Sirotti. Maja 1934 so fašisti Rutarja aretirali in ga obsodili na pet let konfinacije. Pregnanstvo je preživeljal v Umbriji (Monteleone) pod strogim policijskim nadzorom. Večkrat je pripovedoval, kako so mu na policiji popolnoma omejili kraj bivanja. Ko so mu našteali vse kraje, kamor ne sme iti, jih je hudomušno vprašal: "Pa na pokopališče, lahko grem?" Topoumni policist ni spredvidel bodice in je prostodušno odgovoril: "Da, da, tja pa lahko greste."

Po dveh letih konfinacije ga je fašistična oblast po posredovanju novega goriškega nadškofa Margottija izpustila. Po povratku v Gorico pa ni smel več vzgajati bogoslovcev, pač pa ga je Margotti najprej imenoval za kaplana pri sv. Ignaciju na Travniku, leta 1938, potem ko je nenadoma umrl Joža Abram, Rutarjev veliki prijatelj, pa je za njim prevzel župnijo Pevma pri Gorici. Župnijo je vodil celih 33 let, do leta 1971, ko se je upokojil in

živel kot velika moralna avtoriteta v Gorici. Umrl je leta 1983, star 97 let. Na pogrebu v Pevmi se je sicer zbrala velika množica ljudi, ki so ga cenili, vendar bi jih bilo gotovo mnogo več, če v tistem času ne bi veljala zapora meje, ki jo je uvedla vlada Milke Planinc, da bi rešila propadlo jugoslovansko gospodarstvo. (Vsak, ki je šel čez mejo, je moral vplačati polog, ki bi mu ga država vrnila čez leta, ko zaradi inflacije ne bi imel nikakršne vrednosti več.)

Poleg župnijskega dela in dela v semenišču je bil vključen tudi v mnoge dejavnosti tedanjega primorskega izobraženstva. Bil je med vodilnimi člani slovenske katoliške skupine na Goriškem, sodelavec Virgila Ščeka, Engelberta Besednjaka, Jožeta Bitežnika, Rada Bednarika, Antona Vuka, Iva Juvančiča in drugih. Bil je v vodstvu Zbora svečenicov svetega Pavla, društva, ki je dolgo časa vodilo versko in narodnoobrambno delo na Primorskem, pomagal ustanavljati Goriško Mohorjevo družbo, bil odbornik Katoliškega tiskovnega društva, podpredsednik katoliške Zadružne zveze, pomagal pa je še v mnogih ustanovah in dejavnostih, pomembnih za obstanek in razvoj slovenstva na Goriškem.

Jože Kurinčič

Oda Severnici

18. XI. '96

Navrh sveta tičiš
in poješ pesem severnemu siju
tiha.

Mežikaš ledeno mrzlo
in toplo režeš srce
modra.

Razbijaš hrup sveta
in goltaš črne luknje
čista.

Razgrinjaš svoja oblačila oblakov
in poznaš srca vseh volkov
prijazna.

Usmerjaš pogled slehernemu drevesu
in mu oživljaš veje
srebrna.

Jernej Kurinčič

Gino Severini: VIA CRUCIS (II. postaja),
Cortona, 1946

Prvič na Sveti Gori

Prvič sem šla na Sveto Goro kmalu po vojni, leta 1923. Spremljala me je *nona*, ki mi je bila birmanska botra. Na romanje sva šli oktobra, na praznik Rožnovenske Matere Božje. Na Sveto Goro sva se šli zahvalit, da se je naša družina srečno vrnila iz begunstva v

Trzinu in da se je oče vrnil iz vojne. Na vlak sva prišli s Krasa v Rihenberg, sedanji Branik. Nek dober mož mi je iz šibe naredil križec, rekel je, da ga mora na Sveto Goro prinesiti vsak, ki gre prvič tja. Vlak nas je pripeljal do Gorice, potem smo šli peš po poti

VERBA VOLANT, SCRIPTA MANENT

preko skalovja in lukenj iz vojne. Ob poti so bili mnogi berači in invalidi. Na glavnem ovinku, kjer je sedaj kapelica, je bil invalid z leseno nogo, blizu pa je imel revno ležišče. Vsakemu je *nona* dala 20 *čentezimov*. Ko sem videla hrib Sabotin, sem bila prepričana, da je velika *greza* – niti bilke zelenja. Takrat je bila na Sveti Gori ravno na novo postavljena kapela, ob njej so sedaj garaže, in prenočišče – skozi njegova okna se je videlo v kapelo. Pod mizo, ki je služila kot oltar, me je *nona* dala spat. Potem me je vso premraženo peljala v prenočišče, a ni bilo nikjer prostora. Usmilila se me je neka gospodična in me vzela k sebi v posteljo. Zbudilo me je petje v kapeli in kar sama sem se odpravila tja. *Nona* me je prišla iskat in je tarnala: »Bernardka, nisem mislila, da bo taka gneča!« Jaz pa sem šla k stojnicam in si ogledovala razpostavljeno kramo ter grozdje, ki so ga prodajali. Avgušтина Vovkova iz Kamna je prinesla jerbas majhnih, lepo pečenih štrukljev in jih prodajala po liro. Premišljevala sem, kako jih je prinesla na glavi po vsem tem kamenju, ko sem še sama težko hodila. *Nona* me je peljala na mesto, kjer je bila prejšnja bazilika, sedaj je bil tam le še velik kup razvalin, in je jokala: »Mamka božja, kaj so storili s tvojim svetiščem; oh, da bi ti naredili

novo, to ti želim!« Na vrhu sta stali tudi dve smreki, ostali sta le debli, nič vej. Videla sem Sočo, zdela se mi je kot *vederjol*, ker na Krasu ni nobene reke. Včasih smo celo noč v cerkvi molili in peli, enkrat celo skupaj s Furlani in Italijani.

Nato smo se vrnili domov. V šoli sem pripovedovala, kaj vse sem videla in doživela.

Ko smo bili v internaciji v Nemčiji, bilo je leta 1944, smo do konca vojne stalno klicali Svetogorsko mater na pomoč. In obljubljali smo ji, da se ji bomo prišli zahvalit, če se vrnemo domov v požgano vas. Naša družina je bila razbita; eden je bil v Rusiji, drugi v Sardegni, pa na Siciliji ... Vsi smo se vrnili, le brat, ki je takrat imel 22 let, je padel za svobodo, drugi pa se je v Sardegni poročil in ga nismo več videli. Tam si je ustvaril svojo družino; sedaj je že mrtev.

Leta 1946 smo se prišli zahvalit, da smo preživeli strašno gorje; molili smo za žive in mrtve, prosili, da bi se rešili revščine. Ko ostaneš s 35-mesečno hčerko sam v tujini, si edina pomočnica Ti, Marija! Hvala Ti! Žalostno je, da otroci ne poznajo in ne vidijo svojega očeta. V mislih sem poljubljala svojo drago zemljo.

Nada Kukanja

Kruh

Vsak dan odlučiš
drobno plevo
z mojega življenja.

Postajam droben
kot pšenično zrno.

Zmelji me, Gospod!

A ko boš mlel,
povej mi vedno znova,
da boš spekel kruh.

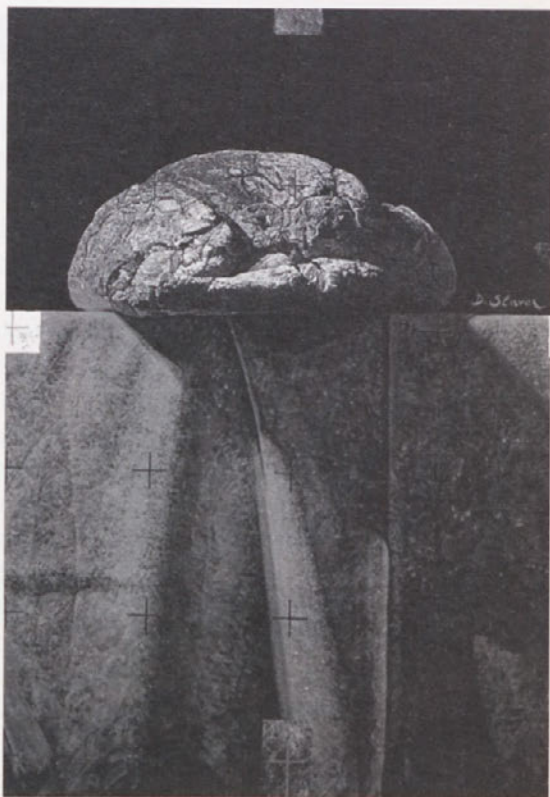
Zamesi me, Gospod!

A ko boš gnetel,
mi šepeči,
da se gnete kruh.

Naloži peč, Gospod!

A ko bo žgalo,
mi govori,
da postajam kruh.

p. Stane Zore

Darko Slavec: Hlebec in prt, LXIII, 1996

Sveta Mama

Če te stiska in duši,
če ne najdeš več poti
in greh na duši ti leži,
potem pokliči sveto Mamo,
da zaceli tvojo rano.

Cvetka

Papež sv. Pij V. piše o Sveti Gori

Že dolgo so nam znani solkanski in goriški možje, ki so vodili priprave za zidanje Marijine hiše po njenem prikazanju in naročilu grgarski pastirici Uršuli Ferligoj. Vemo, da so dobili od namestnika goriškega glavarja zemljo za cerkev na Skalnici in od oglejskega patriarha dovoljenje za zidanje. Iz listin, ki jih je *Svetogorska Kraljica* doslej objavila, smo tudi že izvedeli, da so bili upravitelji svetogorskega premoženja že nekajkrat zamenjani. Zato se v listinah pojavljajo vedno nova imena. Spraševal sem se tudi že, zakaj ni omenjen solkanski župnik.

Videti je, da so ljudje sami izbirali svetogorske ključarje, ki so hranili cerkveni denar ter plačevali dela in naprave za cerkev. To nam vzbuja

predstavo, da je bila Sveta Gora ljudski podvig in ljudstvu je bilo tedaj prepuščeno tudi upravljanje z njenim premoženjem, ki se je zbiralo z darovi od vseh strani.

V tej predstavi nas utrjuje tudi nerazumljiv odziv med ljudmi, ko je avstrijski vladar nadvojvoda Karel izročil leta 1565 upravo svetogorske božje poti Manjšim bratom, beguncem iz Bosne. Ljudje so se tedaj obnašali kot ob zamenjavi oblasti, ko na primer razpade država in njena oblast izgine, nova oblast pa še ne nastopi. Z božje poti, kamor so prej prinašali denar, dragocenosti in vse potrebno za zidanje, opremo ter vzdrževanje cerkve, so naenkrat začeli vse odnašati proč in skrivati.

Ko so begunski Manjši bratje prišli na

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

Sveto Goro, so iz ostankov in sledov lahko le ugotavljati, kaj vse so ljudje poskrili pred njimi.

O tem piše papež sv. Pij V. oglejskemu patriarhu in tržaškemu škofu. Njegovo pismo mi je pomagal razbrati dr. br. Bruno Korošak s Kostanjevice v Novi Gorici in se mu za pomoč lepo zahvaljujem. Prevedel pa sem to pismo takole:

Pij, škof, služabnik božjih služabnikov, pozdravljam častita brata oglejskega patriarha in tržaškega škofa kot ljubljena sinova in njune namestnike v dubovništvu in vse blagoslavljam z apostolskim voščilom. Pisali so nam, ljubljena sinova, gvardijan in bratje iz biše in cerkve svete Marije, postavljene na gori, ki se imenuje Skalnica, imenujejo pa se ti Red manjših bratov in živijo v tržaški oziroma v oglejski škofiji. Ti so nam torej sporočili, da so jim neki moški in ženske, budobni ljudje, katerih oni prav nič ne poznajo, nepremišljeno in zlobno poskrili ter si skrivaj in posredno pridržali: vino, nabrano pri vinogradnikih, pšenico in druga žita, vosek, olje, nekaj zlata in srebra v denarju in predmetih, platnena in volnena oblačila, bišne potrebščine, cerkveno okrasje in obleke, knjige, pogodbene listine, javne in zasebne lastninske prepise ter druge listine,

večje vsote denarja ter še nekaj drugih stvari in blaga. Te stvari so bile sporočiteljem sicer dane samo v uporabo ali v javno upravo, toda iz njihovega pisma je razvidno, da pripadajo k njihovi biši tako kot volila in zapuščine in o teh pravijo prej navedeni sporočitelji, da pripadajo začasno, a druga lastnina pa pripada tudi tako, kot zakonito pripada mestoma in škofijama Trstu in Ogleju, oziroma obstaja lastnina tudi zanje, kot kjerkoli drugje. Zdaj se skrivatelji in pridrževalci ne zmenijo, da bi se prijavili, kot je treba, čeprav je to nevarno za njihovo večnost in trpi biša navedenih sporočiteljev veliko škodo. Glede tega so ti sporočitelji apostolski sedež prosili za pomoč. Zaradi tega naročam vama bratoma, ljubljena patriarh in škof, ali po vajini presoji vajinima vikarjema s tem apostolskim pismom, da vse te skrivatelje in pridrževalce: pri vinogradnikih nabranega vina, kakršnekoli količine zlata in srebra, oblačil, potrebščin, okrasja, listin, kakršnekoli vsote denarja ter drugega blaga in stvari, celo, kot kaže, veliko urednih, torej te skrivatelje in pridrževalce posvarite, ker se ne zmenijo, da bi na raznih straneh skrite stvari odkrili, kot je treba, posvarite jih javno v cerkvi vpricho zbranega ljudstva vi sami ali po kom

drugem. Določite jim primeren čas, do kdaj morajo sporočiteljem dolžne stvari odkriti in vrniti ter jim popolnoma zadostiti, kakor jim dolgujejo.

Toda če tega ne bodo spolnili, jim spet določite primeren čas kot zadnjo priložnost z napovedjo izobčenja in to razglasite, kjer in kadar boste presodili, da je primerno, tudi slovesno, če je potrebno, v zadoščenje in da se stvari odkrijejo. In če ne bosta mogla biti oba navzoča pri izvajanju teh opravil, naj jih vendarle vsaj eden izmed vaju izvede.

Napisano v Rimu pri Svetem Petru leta Gospodovega učlovečenja tisoč petsto šestinšestdeset – 21. februarja, v drugem letu naše službe.

Sveto Goro so ljudje oplenili pred prihodom begunskih Manjših bratov iz Bosne. Papeško pismo o tem je namreč bilo, kot vidimo, napisano v februarju 1566 in sicer kot odgovor na sporočilo Manjših bratov s Svete Gore, kamor so ti prišli leta 1565. Izpraznjena postojanka jih je gotovo pretresla, toda njihov gvardijan brat Marijan se je takoj znašel in sporočil

udarec naravnost papežu v Rim. Ne poznam dokazov, da bi to sporočil tudi nadvojvodi Karlu. Toda kot soglasje s papeževim odgovorom je prejel istega leta tudi nadvojvodovo listino, da je uprava Svete Gore poverjena Manjšim bratom.

Spoznati moremo tudi, kako razsodno in mirno je brat Marijan hudo škodo sporočil papežu. Nikogar ni imenoval in poudaril je, da Manjši bratje ne poznajo storilcev. Samo prosil je za pomoč poglavarja Cerkve.

Njegovo sporočilo je po papežu tudi nam odkrilo še eno zgodovinsko preskušnjo na Sveti Gori. Vztrajnost in neomajnost brata Marijana in njegovih redovnikov pa je tudi nam kažipot, da se bomo v preskušnjah rešili, če se bomo povezali z brati in sestrami, tako s tistimi na oblasti kot s tistimi v bližnji okolici. Vedno bomo našli tudi dobromisleče ljudi, ki nam bodo pripravljene pomagati.

Vir: Frančiškanski provincialni arhiv. Ljubljana. Stare svetogorske listine, 17

br. Pavel Krajnik

Foto: Marko Vuk

PROŠNJE, ZAHVALE, DAROVI

Prošnje

Svetogorska Kraljica, Mati milosti!
Hvala Ti tisočkrat za vse, ostani z nami
in pomagaj, svetuj, uči, podpiraj,
vodi... . Lepo te pozdravljamo!

N.n

Marija Svetogorska!
Hvala Ti za uresničitev mojih prošenj.
Pomagaj mi še naprej v življenju.

Petra

Svetogorska Mati Božja!
Ponižno Te naprošam za zdravje,
srečne vožnje, medsebojno
razumevanje in spoštovanje ter
pravilne odločitve. V Tvoje varstvo
izročam svojo hčer, varuj jo in vodi
po pravi poti.

Marta

Sveta Mati,
prosim Te za moje otroke, da se ne
bi nikoli oddaljili od Tebe in Tvojega
sina, pomagaj jim pri vsakdanjem
življenju.

Mama

Sveta Marija,
srčno Te prosim, daj, da bi moja
punca zanosila in bi srečno donosila
zdravega otroka.

Tadej

Za vse moje prijateljice, za fanta in
zame, daj nam še naprej toliko moči
in lepega ter vere vate.

N.n

Draga Mati,
hvala Ti za našega ljubega Klemna,
varuj ga, stoj mu vedno ob strani, stoj
pa ob strani tudi nama in nama
pomagaj pri njegovi vzgoji. Prosim Te
za zdravje vse naše družine, danes,
ob obletnici najine poroke, pa Te tudi
prosim, da bi bila najina ljubezen iz
leta v leto večja in močnejša. Hvala
Ti!

Očka in mamica malega Klemna

Marija, ki za nas skrbiš, pokaži mi pot
življenja, pomagaj mi prebroditi težke
dni in v velikem košu želja izbrati
prave. Pomagaj mi kot sedaj. Hvala
Ti za vse!

Mateja

Marija!
Hvala Ti za novo leto 1999. Prišla sem
se Ti zahvalit za vse lepo in se Ti
opravičit za vse slabo, ki sem ga
mogoče to leto naredila. Oprosti, če
sem kdaj preklinjala! Varuj me v letu
1999 in bodi vedno ob meni!

Tvoja Ingrid

PROŠNJE, ZAHVALE, DAROVI

Marija,
pomagaj mi še naprej za poštenost in
da bi bil priden in zdrav. Hvala Ti
iskreno!

Miro

Sv. Marija,
prosiva te za zdravje najinega še
nerojenega otroka. Prav tako ohrani
pri zdravju naju, da bova lahko zanj
skrbela in ga krščansko vzgojila.

Renato

Zahvale

Marija,
zaupam Ti! Hvala za vse!

N.n.

Hvala Ti za vse.

Aleš

Marija!
Hvala, ker si mi stala ob strani. Upam,
da mi boš še naprej! HVALA!

J.T.

Bogu!
Hvala Ti za moč in zdravje, ki nam ju
daješ.
Amen.

John

Darovi

**Bog poplačaj vsem, ki ste
darovali za
Svetogorsko Kraljico!**

V zahvalo Svetogorski Kraljici.

1.500.000 LIT

M.H., Gorica

Mariji hvala za vse!

60.000 SIT

N.n., Nova Gorica

Mariji v zahvalo.

5000 SIT

N.n.

50.000 LIT

Amalija F.

25.000 LIT

N.n., Mačkovlje

**Bog poplačaj vsem, ki ste
darovali za
Svetogorsko Kraljico!**

SPOROČILA

Redne maše na Sveti Gori

nedelja ali praznik: ob 8.00, 10.00, 11.30, 16.00
delavnik: ob 7.00 (v samostanski kapeli - pozvonite na vratih)
in 16.00 (od 1. maja do 1. novembra)

Spovedovanje

nedelja ali praznik: 7.30 - 12.00 in 15.00 - 18.00
delavnik: pred, med in po vsaki maši
Če spovednika ni, prosimo, pozvonite pri samostanskih vratih.

Marijanski muzej

sobota: po želji
nedelja: 9.00 - 12.00 in 15.00 - 18.00

Naš natečaj

Dragi prijatelji Svetogorske Kraljice!

Slovinci smo na samosvoj način Marijin narod. Naši predniki so se nanjo obračali v molitvi, ji pozidali mnoge cerkve, o njej je nastala tudi marsikatera prelepa pesem, pripoved, legenda; o Mariji, njenih milostih in pomoči so pisali tudi največji slovenski pisci. Še vedno Marija navdihuje mnoge ustvarjalce. Zato smo se odločili razpisati **natečaj za najboljše stvaritve**, ki jih bomo potem objavili v *Svetogorski Kraljici*. Prispevek naj bi govoril o Mariji, vašem izkustvu z romanja, romarstvu, pobožnosti, Sveti Gori, lahko pa se domislite še kake podobne teme. Obsega naj približno eno tipkano stran. Komisijo za ocenjevanje prispevkov sestavlja uredništvo Svetogorske Kraljice. Vaše stvaritve pošljite na naslov: *Svetogorska Kraljica, Frančiškanski samostan Sveta Gora, 5250 Solkan*, s pripisom *Za natečaj*. Vsem sodelujočim že vnaprej hvala in pogumno na delo.

Uredništvo

Per 1015/1999

10022627, 1

GORIŠKA KNJIŽNICA

GORIŠKA
KNJIŽNICA

COBISS

Molimo Te,
presveti Gospod Jezus Kristus
tukaj in po vseh Tvojih cerkvah,
ki so po vsem svetu,
in Te hvalimo,
ker si s svojim Svetim Križem
svet odrešil.

sv. Frančišek Asiški

foto: J. Kurinčič

POŠTNA PLACENA
PRI POŠTI
510 NOVA GORICA

GORIŠKA KNUŽNICA
FRANCETA BEVKA
p.p. 221

5001 NOVA GORICA

